

Către: Comisia Europeană, Secretariatul General

B-1049 Brussels, Belgium

Subiect: Sesizare privind încălcarea Directivei Habitate (Directiva 92/43/CEE) de către România prin adoptarea legii 242/2024 pentru completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 81/2021 privind aprobarea metodelor de intervenție imediată pentru prevenirea și combaterea atacurilor exemplarelor de urs brun asupra persoanelor și bunurilor acestora, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

Stimate domnule comisar,

Un grup de 21 de organizații nonprofit de protecția naturii, marea majoritate reunite sub cupola Coaliției Natura 2000 doresc să aducă la cunoștința Comisiei Europene o încălcare a Directivei Habitate (Directiva 92/43/CEE) de către statul român, prin adoptarea legii sus-menționate.

Context și rezumat

Legea 242/2024, adoptată la data de Parlamentul României (Camera Deputaților - cameră decizională) la 15.07.2024 și promulgată de Președintele României la 23.07.2024, permite vânarea neselectivă a 426 de urși în cursul anului 2024 și tot atâtea exemplare în 2025. Considerăm în primul rând că aceste prevederi contravin obligațiilor stabilite prin Directiva Habitate și asumate de România și în al doilea rând, în lipsa unor informații certe cu privire la mărimea și structura populației de urs, există potențialul ca aceasta să fie afectată în mod negativ de această decizie.

Textul legal relevant

Conform Articolului 12 din Directiva habitate „(1) *Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui un sistem de protecție riguroasă a speciilor de animale enumerate în anexa IV litera (a) în aria lor de extindere [naturală], interzicând: (a) orice formă de capturare sau ucidere deliberată a specimenelor din aceste specii în natură;*

Conform articolului 16 din Directiva Habitate, Statele membre pot deroga de la dispozițiile articolelor 12, 13, 14 și 15 literele (a) și (b), cu condiția ca derogarea să nu afecteze negativ menținerea populațiilor din speciile respective la un stadiu corespunzător de conservare în aria lor de extindere naturală și în măsura în care nu există o alternativă satisfăcătoare la derogare, în următoarele scopuri:

(b) pentru a evita daunele grave asupra recoltelor, efectivelor de animale, pădurilor, exploatațiilor piscicole, apelor și altor forme de proprietate;

(c) în folosul sănătății și siguranței publice sau pentru alte motive cruciale de interes public major, inclusiv din rațiuni de ordin social sau economic și în situații care ar avea efecte benefice de importanță majoră asupra mediului;

(e) pentru a permite, în condiții de strictă supraveghere, după criterii selective și la un nivel limitat, prelevarea sau deținerea de anumite specimene din speciile enumerate în anexa IV, în număr limitat, stabilit de autoritățile naționale competente.”

Legea 242/2024 încalcă aceste obligații prin faptul că permite uciderea neselectivă a exemplarelor de urs brun, inclusiv a exemplarelor de talie mare (trofeu), deși nu acestea sunt cele care produc daune în comunități.

Descriere detaliată

Legea 242/2024 include următoarele prevederi contrare Directivei Habitare:

Articole introduse pentru completarea OUG 81/2021 privind aprobarea metodelor de intervenție imediată pentru prevenirea și combaterea atacurilor exemplarelor de urs brun asupra persoanelor și bunurilor acestora, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Art.3¹

(1) În vederea prevenirii atacurilor asupra populației umane și a pagubelor materiale cauzate de atacurile de urs, pentru anul 2024 se aprobă un număr de 426 exemplare de urs brun, care reprezintă **nivel** de prevenție la nivel național și un număr de 55 exemplare de urs brun, care reprezintă **nivel** de intervenție la nivel național.

Art.3²

(1) Exemplarele din specia urs brun, care reprezintă **nivel** de prevenție la nivel național, prevăzute la art.3¹ alin.(1), pot fi recoltate până la data de 31 decembrie 2024, **de către vânători sub coordonarea personalului tehnic de specialitate angajat al gestionarului, prin metodele de vânătoare admise, astfel cum sunt prevăzute la art.1 lit.ad) din Legea vânătorii** și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Directiva habitate

Prima teză a considerentului (15) al Directivei habitate privește protecția speciilor:

„[...] pentru a completa [Directiva păsări], trebuie instituit un sistem general de protecție pentru anumite specii de floră și faună.”

Articolul 1 literele (b), (f) și (i) din Directiva habitate definește mai multe noțiuni:

„[...]”

- (b) habitate naturale înseamnă areale terestre sau acvatice care se disting prin anumite caracteristici geografice, abiotice și biotice naturale sau seminaturale;

[...]

- (f) habitatul unei specii înseamnă mediul descris de factori abiotici și biotici specifici, în care se regăsește o specie la orice stadiu al ciclului său biologic;

[...]

- (i) stadiul de conservare a unei specii înseamnă efectul unui ansamblu de factori care influențează specia respectivă, putând afecta aria de extindere naturală pe termen lung a speciei și abundența populației acesteia pe teritoriul prevăzut la articolul 2.

Stadiul de conservare este considerat «corespunzător» dacă:

- datele de dinamică a populației pentru specia respectivă indică faptul că specia se menține pe termen lung ca element viabil al habitatelor sale naturale;
- aria de extindere naturală a speciei nu se reduce și nici nu amenință să se reducă în viitorul apropiat și
- specia dispune și este foarte probabil că va continua să dispună de un habitat suficient de extins pentru a-și menține populația pe termen lung;

[...]”

Articolul 2 alineatul (1) din Directiva habitate descrie finalitatea acesteia:

„Obiectul prezentei directive este să contribuie la menținerea biodiversității prin conservarea habitatelor naturale și a speciilor de floră și faună sălbatică de pe teritoriul statelor membre în care se aplică tratatul.”

Articolul 4 alineatul (1) din Directiva habitate reglementează modul în care statele membre selectează siturile pe care le propun pentru protecție:

„Pe baza criteriilor stabilite în anexa III (Etapa 1) și a informațiilor științifice pertinente, fiecare stat membru propune o listă de situri de pe teritoriul său, indicând, pentru fiecare dintre ele, tipurile de habitate naturale din anexa I și speciile indigene din anexa II adăpostite de respectivul sit. Pentru speciile de faună cu arii mari de extindere, siturile corespund acelor teritorii din aria de

extindere a respectivelor specii care prezintă elementele fizice sau biologice esențiale pentru viața și reproducerea lor. [...]”

Articolul 12 din Directiva habitate conține obligațiile esențiale privind protecția speciilor:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui un sistem de protecție riguroasă a speciilor de animale enumerate în anexa IV litera (a) în aria lor de extindere [naturală], interzicând:

- (a) orice formă de capturare sau ucidere deliberată a speciilor din aceste specii în natură;*
- (b) perturbarea deliberată a speciilor respective, în special în timpul perioadei de reproducere, cuibărire, hibernare și migrare; [...]*
- (d) deteriorarea sau distrugerea ariilor de reproducere sau de odihnă.*

[...]

Articolul 16 alineatul (1) din Directiva habitate conține derogări de la articolul 12:

*„Statele membre pot deroga de la dispozițiile articolelor 12, 13, 14 și 15 literele (a) și (b), cu condiția ca derogarea să nu afecteze negativ menținerea populațiilor din speciile respective la un stadiu corespunzător de conservare în aria lor de extindere naturală și în măsura **în care nu există o alternativă satisfăcătoare la derogare**, în următoarele scopuri:*

- (b) pentru a evita daunele grave asupra recoltelor, efectivelor de animale, pădurilor, exploatațiilor piscicole, apelor și altor forme de proprietate;*
- (c) în folosul sănătății și siguranței publice sau pentru alte motive cruciale de interes public major, inclusiv din rațiuni de ordin social sau economic și în situații care ar avea efecte benefice de importanță majoră asupra mediului;*
- (e) pentru a permite, în condiții de strictă supraveghere, după criterii selective și la un nivel limitat, prelevarea sau deținerea de anumite specimene din speciile enumerate în anexa IV, în număr limitat, stabilit de autoritățile naționale competente.”*

Litera (a) din anexa IV la Directiva habitate menționează, printre altele, ursul brun.

Argumente privind încălcarea Dreptului Uniunii:

- 1) Măsura este Neselectiva – și Nelimitata;

- “Directiva habitate impune respectarea condițiilor referitoare la caracterul limitat și stabilit al numărului de specimene din speciile care pot face obiectul unei prelevări sau al unei dețineri, după criterii selective și la un nivel limitat” se arată în mai multe ocazii în jurisprudența CJUE. Astfel:
- “Condiția referitoare la încadrarea derogărilor întemeiate pe articolul 16 alineatul (1) litera (e) din Directiva habitate prin condiții strict controlate implică, în particular, ca aceste condiții, precum și modul în care este asigurată respectarea lor să garanteze caracterul selectiv și limitat al prelevărilor de specimene din cadrul speciilor în cauză. Astfel, pentru orice derogare întemeiată pe această dispoziție, autoritatea națională competentă trebuie să se asigure de respectarea condițiilor prevăzute de aceasta înainte de adoptarea sa și să supravegheze impactul său *a posteriori*. Așadar, reglementarea națională trebuie să garanteze că legalitatea deciziilor prin care se acordă derogări în temeiul acestei dispoziții și maniera în care sunt aplicate deciziile menționate, inclusiv în ceea ce privește respectarea condițiilor legate în special de locuri, de date, de cantități și de tipuri de specimene vizate, de care sunt însoțite, sunt controlate în mod efectiv și în timp util” (a se vedea prin analogie Hotărârea din 8 iunie 2006, WWF Italia și alții, C-60/05, punctul 47; - cauza C-674/17, pct. 74.
- “nu este îndeplinit ansamblul condițiilor referitoare la criteriile selective și la nivelul limitat al prelevărilor, în număr limitat și stabilit, de anumite specimene din speciile enumerate în anexa IV la directiva menționată în condiții de strictă supraveghere, a căror respectare trebuie să fie dovedită având în vedere în special nivelul populației, stadiul său de conservare și caracteristicile sale biologice” CJUE cauza C-674/17.

2) Decizia de derogare (intervenție) poate aparține, potrivit Dreptului UE, numai autorității publice centrale (care se ocupă de protecția Mediului).

CJUE “Articolul 16 alineatul (1) din Directiva Habitatare trebuie interpretat în sensul că orice formă de capturare deliberată de specimene din această specie de animale în împrejurările menționate mai sus este interzisă în lipsa unei derogări acordate de autoritatea națională competentă în temeiul acestei dispoziții.”
Hotărârea din Cauza C-88/19 Ref. 2020/C 271/16

- Directiva Habitatare Art. 16: alin. (1) pentru a permite, în condiții de strictă supraveghere, după criterii selective și la un nivel limitat, prelevarea sau deținerea de anumite specimene din speciile enumerate în anexa IV, în număr limitat, stabilit de autoritățile naționale competente. Alin. 3 lit. d) autoritatea împuternicită să declare și să verifice respectarea condițiilor de derogare impuse și să decidă ce mijloace, dispozitive și metode se pot folosi, în ce limite și de către care instituții, precum și persoanele care execută operațiunile
- În condițiile prezentei legi, Parlamentul României a legiferat că autoritatea competentă în speță Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor nu mai trebuie să stabilească măsurile derogatorii și în același timp stabilește prin anexa la Lege că acei gestionari de fond genetic cărora li s-au stabilit

un nivel de prevenție au totală libertate de a decide ce exemplar de urs este împușcat în următorii doi ani fără a impune un sistem de limitare a vânării pe categorii de sex, vârsta sau dimensiune. Prin această decizie, Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor este lipsit de orice instrument legal și administrativ de a interveni în implementarea derogărilor sau de a controla modul în care derogările sunt aplicate.

3) Existența unei variante alternative satisfăcătoare (OUG 81/2021).

Statele membre pot deroga cu condiția ca derogarea să nu afecteze negativ menținerea populațiilor din speciile respective la un stadiu corespunzător de conservare în aria lor de extindere naturală și în măsura în care nu există o alternativă satisfăcătoare la derogare, în următoarele scopuri (Art. 16 Directiva Habitate)

Din jurisprudența CJUE :

- “ca o alternativă satisfăcătoare la derogare, ar trebui, înainte de toate, să se ia în considerare înlăturarea tentațiilor pentru lup (identitate de rațiune și pentru ursul brun), cum ar fi hrana sau câinii aflați în libertate, ceea ce nu ar necesita o derogare în temeiul articolului 16 din Directiva habitate, fiind astfel de preferat¹.
- Numai în cazul în care lupul (ursul) caută totuși în continuare să se apropie de oameni, se poate avea în vedere așa-numita „alungare”, o îndepărtare, de exemplu, prin utilizarea gloantelor de cauciuc. Cu toate acestea, eficacitatea unor astfel de metode este îndoielnică².
- Art. 16 alineatul (1) din Directiva Habitate impune statelor membre să prezinte o motivare precisă și adecvată privind absența unei alternative satisfăcătoare care să permită atingerea obiectivelor invocate în susținerea derogării în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iunie 2007, Comisia/Finlanda, C-342/05, EU:C:2007:341, punctul 31).

revine autorităților naționale competente, în contextul autorizării derogărilor precum cele în discuție în litigiul principal, sarcina de a stabili că, ținând seama în special de cele mai bune cunoștințe științifice și tehnice relevante, precum și în lumina împrejurărilor legate de situația specifică în discuție, nu există nicio altă soluție satisfăcătoare care să permită atingerea obiectivului urmărit cu respectarea interdicțiilor prevăzute în Directiva habitate.) CJUE cauza C-674/17,

4) NU se impune condiția să nu afecteze negativ menținerea populațiilor din speciile respective la un stadiu corespunzător de conservare în aria lor de extindere naturală.

¹ A se vedea Hotărârea din 10 octombrie 2019, Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola (C-674/17, EU:C:2019:851, punctul 48).

² Reinhardt și alții (nota de subsol 12, p. 29 și următoarele), precum și LCIE (nota de subsol 12, p. 1 și 5).

Jurisprudența CJUE - cauza C-674/17:

54. este necesar să se asigure că derogarea în cauză nu încalcă condiția prevăzută la articolul 16 alineatul (1) din Directiva Habitare, potrivit căreia această derogare nu poate să afecteze negativ „menținerea populațiilor din speciile respective la un stadiu corespunzător de conservare în aria lor de extindere naturală”.
55. Astfel, stadiul de conservare corespunzător a populațiilor menționate în aria lor de extindere naturală este o condiție necesară și prealabilă acordării derogărilor pe care le prevede articolul 16 alineatul (1) menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 mai 2007, Comisia/Austria, C-508/04, punctul 115).
56. În această privință, trebuie amintit că articolul 1 litera (i) din Directiva habitate califică un stadiu de conservare ca fiind corespunzător atunci când, în primul rând, datele de dinamică a populației pentru specia respectivă indică faptul că specia se menține pe termen lung ca element viabil al habitatelor sale naturale, în al doilea rând, aria de extindere naturală a speciei nu se reduce și nici nu amenință să se reducă în viitorul apropiat și, în al treilea rând, specia dispune și este foarte probabil că va continua să dispună de un habitat suficient de extins pentru a-și menține populația pe termen lung.

5. Argumente ecologice

Așa cum s-a decis în jurisprudența CJUE (C-436/22) o decizie de autorizare a vânătorii unei specii trebuie să fie justificată și întemeiată pe datele de supraveghere a stadiului de conservare a acestei specii³ ⁴. În plus, această supraveghere trebuie să facă obiectul unei atenții specifice atunci când specia respectivă este considerată, în general, o specie de interes comunitar. Condiție care nu este îndeplinită în cazul de față (anexăm poziția specialiștilor din cadrul Coaliției Natura 2000 față de studiul invocat pentru a fundamenta legea atacată, comunicată Ministerului Mediului în mai 2023).

În orice caz, evaluările stadiului de conservare a unei specii și ale oportunității adoptării unor măsuri de gestionare trebuie efectuate ținând seama de raportul întocmit de statele membre la fiecare șase ani în temeiul directivei, precum și de cele mai recente date științifice obținute prin controlul pe care îl

³ Directiva impune statelor membre să controleze stadiul de conservare a habitatelor naturale și a speciilor, acordând o atenție deosebită tipurilor de habitate naturale prioritare și speciilor prioritare. Acest control este esențial pentru a determina dacă se impune adoptarea de măsuri de gestionare pentru a se asigura menținerea unui stadiu corespunzător de conservare a speciilor. Aceasta ar trebui să permită obținerea celor mai recente date privind stadiul de conservare a speciei respective. La această obligație de control se adaugă obligația de a transmite Comisiei, la fiecare șase ani, un raport cu privire la aplicarea directivei. Acest raport trebuie să conțină rezultatele principale ale controalelor menționate, precum și, printre altele, o evaluare a stadiului de conservare a diferitelor specii prezente pe teritoriul statului membru în cauză.

⁴ A se vedea Hotărârea Curții de Justiție din 10 octombrie 2019, Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola, C-674/17.

efectuează. Aceste evaluări trebuie efectuate nu numai la nivel local, ci și la nivelul regiunii biogeografice sau chiar la nivel transfrontalier⁵.

În acest cadru, unele măsuri de protecție, precum restrângerea sau interzicerea vânătorii, pot fi necesare atunci când persistă o incertitudine cu privire la riscurile existente pentru menținerea unei specii într-un stadiu corespunzător de conservare - principiul "precauției". În aplicarea acestui principiu, chiar și în absența unui pericol cert, imediat, adoptarea deciziilor trebuie să se facă cu precauție, prudență, diligență maximă, ca și când ar exista un pericol real, pentru ca în final să fie evitate toate eventualele pericole ecologice, atât cele anticipate, cât, mai ales, cele neanticipate. Lipsa studiilor științifice complete nu poate fi considerată ca motiv de acceptare a unor activități ce pot avea impact negativ semnificativ asupra biodiversității.

De asemenea, având în vedere derularea de către Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor a Proiectului Național care urmărește și estimarea populației de urs prin metode genetice din fonduri Europene, considerăm că utilizarea unui studiu realizat prin metode clasice ca bază pentru alocarea unei cote de prevenție de eliminare a unui număr de 426 de urși nu respectă principiul elementar al precauției în luarea deciziilor de mediu.

Permiterea recoltării unor exemplare de urs de către vânători care plătesc contravaloarea acțiunii de ucidere a animalului strict protejat, și de asemenea preluarea anumitor părți din acesta ca "trofeu" (pentru exemplare care pot primi mai puțin de 400 de puncte CIC - în condițiile în care peste 300 de puncte CIC se acorda medalie de aur trofeului respectiv, conform regulamentului național), are de asemenea cel mai probabil ca efect alegerea preferențială a exemplarelor de recoltat din rațiuni economice, în funcție de disponibilitățile financiare și dorința "cumpărătorului" și nu are nici o legătură cu măsurile de conservare a speciei, sau remedierea anumitor eventuale dereglări în structura populației (în lipsa unui studiu științific amplu în acest sens nu se poate justifica extragerea masculilor dominanți, așa cum recomandă studiul care fundamentează legea atacată). În plus, un astfel de mecanism nu vizează reducerea conflictelor cu această specie, având în vedere că exemplarele problematice sunt în general de talie mult mai mică și concentrate la altitudini mai joase, în jurul așezărilor umane.

Metoda de vânătoare uzitată cel mai frecvent, respectiv așa zisa metodă la pândă și la dibuit, presupune de fapt în multe cazuri atragerea urșilor la puncte de hrănire unde uciderea acestora este mai facilă pentru vânători. Acest mod de acțiune duce în continuare la condiționarea speciei de surse de hrană altele decât cele naturale și induce de asemenea și o rată de supraviețuire și reproducere mai mare a speciei (rezultând un număr mai mare de progenituri), respectiv cercul vicios de tip "farming" care nu ar trebui permis pentru o specie strict protejată. Alterarea condițiilor naturale de viață și a comportamentului urșilor prin hrănire în scop de vânare nu poate fi considerată o măsură de conservare validă. În urma unei reduceri

⁵ În cazul speciilor de animale protejate care ocupă arii mari de extindere, precum lupul, aria de repartizare naturală este mai vastă decât spațiul geografic care prezintă elementele fizice sau biologice esențiale pentru viața și reproducerea lor (a se vedea Hotărârea Curții de Justiție din 11 iunie 2020, Alianța pentru combaterea abuzurilor, C-88/19, precum și Comunicatul de presă nr. 72/20)

accidentale sau de altă natură a acestui tip de hrănire (de exemplu competiție mai mare la locul de hrănire) odată devenit obicei, duce la apropierea urșilor de zonele antropice și provocarea de pagube.

Vânătoarea la goană probabil nu poate fi de asemenea considerată măsură de conservare validă pentru că ea ar conduce mai ales în cazul acțiunilor cu vânători străini, la uciderea aleatorie a urșilor care trec prin zonă atunci când ei sunt prezenți (și care investesc timp și bani pentru a împușca urși).

Legea încalcă și convențiile internaționale (la care UE este parte - de vf):

1. Convenția privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice

Articolul 1 alineatul (1) din Convenția privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice definește noțiunile de „arie de răspândire” și de „capturare”: „În sensul prezentei convenții [...] (f) «arie de răspândire» înseamnă toate zonele de uscat și de apă în care trăiește o anumită specie migratoare, în care rămâne temporar, pe care le traversează sau peste care zboară în orice moment pe ruta sa de migrare obișnuită; și, sunt interzise, formele de «capturare» ce, înseamnă capturare (stricto sensu), vânat, pescuit, prindere, hărțuire, ucidere deliberată sau tentativă de angajare în oricare dintre aceste acțiuni;

2. Convenția de la Berna

Articolul 6 din Convenția de la Berna conține de asemenea dispoziții privind protecția speciilor:

„Toate părțile contractante iau măsurile legislative și administrative adecvate și necesare pentru asigurarea conservării speciale a speciilor faunei sălbatice menționate în anexa II. Pentru aceste specii se interzic: (a) toate formele de captură, deținere și ucidere intenționată; [...]” **Ursul, este menționat în anexa II la Convenția de la Berna ca fiind o specie de faună strict protejată.**

Dovezi și documente justificative

Anexăm la prezenta sesizare următoarele documente:

- Copie a legii 242/2024
- Studiul contractat de Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor în anul 2023 ce a stat la baza fundamentării cotelor/nivelului de prevenție, studiu care a fost considerat necorespunzător și insuficient de către Comisia pentru monumentele Naturii din cadrul Academiei Române, dar a căror rezultate au fost incluse în Legea promovată.
- Opinii ale experților - poziția specialiștilor Coaliției Natura 2000
- Avizul și scrisoarea Academiei, Comisia pentru protecția monumentelor naturii

Federația Coaliția Natura 2000 România

Str.Lungă, nr.175, 500051, Brașov, ROMÂNIA

Tel / Fax: +40722690008

email: office@natura2000.ro

www.natura2000.ro

<https://docs.google.com/viewerng/viewer?url=https://andreiciurcanu.ro/wp-content/uploads/2023/08/Adresa.pdf&hl=en>

Impactul potențial sau actual

Nu se poate evalua în acest moment impactul asupra speciei de urs brun pe care îl va avea legea 242/2024, având în vedere că:

- Există neconcordanțe între raportarea României în baza articolului 17 privind habitatul ursului indicat ca fiind favorabil și în extindere respectiv calculul efectivului optim (asumat de managementul cinegetic din cadrul MMAP ca indicator de management) care s-a redus în intervalul 2002-2022 cu 10% de la 4400 la 4002. Menționăm de asemenea că acest efectiv optim utilizat ca indicator de management cinegetic este mai mic decât valoarea de referință asumată de România pentru specia urs și anume 5960.
- derularea de către Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor a Proiectului Național care urmărește și estimarea populației de urs prin metode genetice din fonduri Europene
- Avizul negativ al Academiei și scrisoarea Academiei

<https://docs.google.com/viewerng/viewer?url=https://andreiciurcanu.ro/wp-content/uploads/2023/08/Adresa.pdf&hl=en>

Solicitarea și acțiunea cerută

Solicităm Comisiei Europene să inițieze o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor (infringement) împotriva statului român și să ia măsurile necesare pentru a suspenda aplicarea până se va asigura conformitatea legii 242/2024 cu Directiva Habitate.

Vă mulțumim anticipat pentru atenția acordată acestei probleme și așteptăm cu interes răspunsul dumneavoastră.

Cu stimă,

Federația Coaliția Natura 2000 România

Str.Lungă, nr.175, 500051, Brașov, ROMÂNIA

Tel / Fax: +40722690008

email: office@natura2000.ro

www.natura2000.ro

GREENPEACE